

Wõta ja loe!

№ 1. — IX aastafäit.

Anna tagasi.

Sean Paul kirjeldab ühe õnnefu uusaasta ööd. Wana mehena seisab ta seal õõpimeduses wadades meeleheites kord taewa poole, siis jälle alla lumisele maale. Ta haud on ta ees awatud. Midagi muud pole tal taasa wõtta, kui elu täis eesimusi ja paffe, kokwarisenud ihu, purustatud hing ja wanadus täis kibedat kahetsuswalu. Ahastades hüüab ta taewa poole: „Anna mulle tagasi mu noorus!“ Ta näeb eesitulejaid sool hüplewat ja õhtab: „Need on minu kadunud päewad.“

Langeb täht taewast maa peale. „See olen mina!“ kirjendab ta werdndõrefaw süda. Ta jälle kaab ta hingaes: „Oo, anna mulle tagasi mu noorus!“

Ta see tuli tagasi — sest see oli ainult unenägu, kuid väga tõsine ja eluline. Ta oli veel noormees ja wõis veel pöörduda.

Sinu suhtes ehk ei ole see enam unenägu, waid tõsi. Aastad on tõesti ju elus juba möödunud ja kaud seisab wõib-olla ju ees. Midagi pole taasa wõtta möödunud elust, mis oleks wäärtuslik. Ainult raijatud päewad. Sumai on ehk mifu korda sind kutsunud, aga ifka jäid ja kurbiks falle. Ta firutas oma päästwa käe, kuid ja lükkasid selle tagasi ja tahsid käia

oma meelt mööda. Karda, et sinuga ei juhtu nii, nagu kellegi mehega, kes kuskil koosolekul üles tõusis ja funnistas, peale jeda kui kuulufajad olid üles kutsunud noori anda endid Isjandale, et mitte kord hiljaks jääda:

„Mis teie olete kuulnud, on tõde.“ Ma tean jeda. Olen kuulnud jeda jajanded korrad. Sajanded korrad on palutud minu eest. Sajanded korrad olen olnud päästmise ligidal. Sajanded korrad olen aga wastu pannud. Nüüd ma ei pane enam wastu, kuid ma ei saa jeda ka enam wastu wõtta — olen jurnud. Olen hukka mõistefud. Ei ole mingit kasu. Olen kaotanud oma wõimalufjed. Lastjin neid mööduda!“

Ta elas veel mõned aastad ja juri niipalju kui teada — päästmatuna. Ta wastus kõigile rääkimistele oli: „Nüüd on juba liig hilja!“

Ehk wiimast korda kapufab Elu-ijand nende ridade läbi ju südametsele — pakkudes veel ühte, wõib-olla wiimast, wõimalust pöördumiseks, pääjemiseks. Haara sel-lest wõimalufest kinni, kasuta jeda! Pea wõib jää ju hinge üle fulla, surmata wiimasegi igafufe.

„Anna mulle tagasi mu noorus!“ Milline südantlõhestav palve! Kui oled alles noor, siis pea kalliks nooruse aega. Ära huffa oma päevi tühistes lõbudes, fergemeeluses, pafuelus, au osjimises. Selle kannul käib ikka kahetsus. Sumalale peavad kuuluma ju nooruspäevad. Seesjuurele Jaagu ju süda. Isjand ise annab ju elule siis siju ja rifasfab jeda. Tema, auline Önnistegija, tahab juhstida sind nii, et ja ei pruugiks furd eluõhtul kibedalt nuffa oma effijammude pärast.

Tahad ja olla üks langew fäht

elutaewas? Kas selleks ju elu? Kas igawesse pimedusse peawad kustuma kõik ju ilusad soowid ja paremad igatsused? Mii see sünnib, kui tahad minna ilma Seesjuureta elust läbi. Kui teistsi aga kõlab see sõna: „Aga õiged peawad paistma kui taewalaofuse paiste ja need, kes paljusid Jaatnud õiguse teele, kui fähed ikka ja igawessti!“ Taaw. 12. Kas ei ihalda ja jeda?

Milline on furd sinu elu kottu- wõte? Millijeks kujuneb ju elu õhtu ja wiimaks ju igawit?

Ainult üks furd.

Kuulus Edison oli lajtnud afeada oma fööfoa seinale järgmise lause: „Mina rändan ainult üks furd elust läbi. Iga heateo, mida mõllen teha, iga armastuse teenistuse, mida mõllen forda Jaata, pean fegema nüüd. Ma ei wõi wiivitada, sest ainult üks furd käin jeda teed.“

Ainult üks furd me elame ja seepärast ongi see äärefu fähfis, kuidas me elame. See ei ole üksfapuhas, kuidas aega weedame, sest meie ei saa fulla enam tagasi parandama oma wigu. Äärefult wastufusrifas on seepärast meie elu.

Selle ühe elu festel pakub Sumal meile kalleid wõimalusi. Üks

neist on: ja wõid Jaada päästefud. Igale inimesele pakub Sumal jeda wõimalust, kuid kui paljud oma rumaluses ja hoolimatuses lõowad furnuks selle wõimaluse. Alles furmale silma waadates ärkawad mitmed, hakkawad hindama jeda, kuid kui jageli on siis juba hilja. **Kajufamata jäetud päästmise wõimalus tähendab furma.**

Ainult üksfurd käid ja jeda teed läbi elu, seepärast faalu hoollega oma Jamme, kas need wiivad sind ligamale Sumalale ja igawesele õnnele wõi kaugemale Sumalast — hukafuse poole. Mii wõi teistsi areneb meie elu.

Millal! ?

Ühes linnas, milline rutem kui oli effe arwestatud, arenes, oli waja uut furnuaeda. Plats walifi wälja, seati forda ja ühel päewal

foimus selle pidulik õnnistamine. Kottu olid fulnud peale muude ka paljud fähstjad isikud, kes peale õnnistamistalifufe lõppedes uuel

Jurnuaial ringi käijid ja arutajid ka muu seas jeda, kust kohalt matmijega peale hafata. Seal ütles üks härradest: „Ma loodan, et mina enne ei juri, kui kalmude rida juba jia maale on jõudnud. Siin selles nurgas tahan ma puhata.“ Selle juures näitas ta wiimasele plattile. Päew hiljem läbistas linna sõnum, et mainitud härra on jüdamerabandusse jurnud. Ta maefi esimesena sinna uude jurnuaeda, juft ette otja.

See mees oli oma arwestufes efsinud. Teijed surewad enne, oli ta arwanud. Ega minu jurm weel nii ligi pole. Kuid ta ei teadnudki, et ta juba järgmiljel päewal on külm.

Ta pole ainuke, kes niimoodi walesti arwestawad. Palju on seejugujeid. Sinagi ehk oled üks neist. Loodad sellele, et oled weel

noor ja tugew, pole midagi kardetawat jilmapiiril. Kuid see wõib tulla nii äkki ja ootamatult. Ja mis siis, kui jurm tuleb ja ja oled ette walmistamata minekuks? Mis siis, kui ju pafud on andesfamata ja ja äkifjelt jured oma paffudes? Kiri ütseb: „Hirmus on elawa Sumala kätte langeda“ (Heebr. 10, 31). Armuaega ei tohi rajata, jee on antud ettewalmistufusajaks igawitule. Nüüd pafufatje weel armu, ära lükka jeda endast ära. Täna kufjub weel Isjand — ära põgene. Praegu ootab ta ju jüdamekufe taga — awa falle oma jüda ja palu auline kõrge wõõras jisje. Tule juft nüüd Seesufe juurde ja anna oma jüda ja kogu elu female. Temas leiad ja andeksandmife ja rahu. „Kes minu jisje ujub, jellel on igawene elu“ (Joh. 6, 47).

Teine külg.

Keeqi mees nägi waewa, et waateakent wäljastpoolt puhastada. See ei tahtnud aga õnnestuda. Teine pool oli ikkagi must. Wiimaks heitis aknapuhastaja oma föö abinõud kõrwale ja hüüdis: „Mustus istub hoopis seespool.“

Ragu see mees, nii püüawad paljud inimesed oma elu parandada ja puhastada wälispidijselt, et leida õnnistust ja jüdamet rahu. Kuid see ei õnnestu. Kui ja ka muredega ja pijsaratega pesed ja heade tegude lapiga hõõruid elu wälispinda — jinu jüdamet paff

jeijab ikka alles. Ta on jee espool.

Sellepärast peab sellega peale hakkama jeeftpoolt. Selleks pole aga jul endal jõudu. Üks aga wõib: Seesus oma falli werega wõib pesta puhtaks meie jüdamet. „Seesufe Kristufe, Sumala Poja, weri teeb meid puhtaks kõigeft pafust“ (1. Joh. 1, 7). Käägi falle jelleft, too oma rifufud jüda palwes fema ette ja ta teeb jelle puhtaks. Siis mõistad, mis fahendab jee: „Õndjad on need, kes puhtad on jüdamest, jefst nemad peawad Sumalast nägema“ (Matt. 5, 8).

Saulud.

Viisil: Kalle, kallis Isa käsi.

Oh kui helde on me Jeesus! Armust kõige rikkam ta; Teda võime kõigis paigus Igal ajal paluda; Oh, kui jagedasti saame Waewa funda asjata, Sest et wahest unustame Kõigis teda paluda.

Oled nõder, juures mures, Noomib täht sind pealegi, Armu leiad Jeesu juures, Tõffa aga palwele! Kui maailm, patt kawalasti Sind on jaanud efsifa, Jeesus aitab ujinasti, Siis, kui teda palud ja.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Mis ma siin maailmas forjan Muud kui pattu patu peal', Miilega siis ennaft warjan, Kui ma kohtus seisn seal? Jeesus on mu ainus elu Taewa sees ja ilma peal, Tema kannatus ja walu On mu teenistuseks seal.

Sinu hooleks, armas Jeesus, Annan mina ferwelf end, Tee siin minuga, mis tahes. Armasta ehk nuhtle mind; Kui ma aga sinu juurde Saakfin taewa elama, Ei siis mul sest kahju ole, Kui just täna suren ma.

Viisil: Oh anna tuhat keelt sa mulle. P. 141.

Kas jäfad teda usje taha, Kes sinu eest on jurma läind, Kes igasjeb sind õndjats feha Ja kaugel sinu järel käind? Oh awa talle hinge uss Ja wõta wastu õnnistus!

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Jeesust tahan kaaja wõtta Siis, kui teele lähen ma, On mu Päästja minu juures, Siis wõin olla kartmata.

Jeesust tahan kaasa wõtta, Kui mu uss jaab proowifud, Ta wiib elust, jurmast läbi, Kannab kõik mu rasfufed.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind 4 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastöid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külwaja“ tr., Rataskaewu 6

Ilmus 27. septembril 1939. aastal.

